

Memòria d'ulls pintats

Mireia Vives i Borja Penalba, poesia i cançons per salvar-se

Mireia Vives i Borja Penalba | Juan Miguel Morales

El duet valencià es consolida com una proposta compromesa i aventurera amb l'últim treball, *Cançons de fer camí* (Bureo Músiques, 2019), que ja ha sortit de l'estudi. Un cop més, les cançons de **Mireia Vives i Borja Penalba** evidenciaran la complicitat que han trobat una en l'altre en aquest punt de confluència artístic que arriba en format de disc.

Ens fa la sensació que és més aviat Borja Penalba qui ha portat Mireia Vives al seu terreny que no pas a l'inrevés.

Mireia Vives: El primer disc va ser una experiència d'aprenentatge absolut: canviar d'estil, cenyir-me a les directrius del mestre?

Encara les marca?

M.V: Jo vaig canviar d'estil, però en el segon disc ja vam treballar d'una altra manera.

Borja Penalba: Vam trobar un terreny comú. Però els nostres discos són molt variats, perquè estilísticament hi ha de tot.

Teniu referents musicals molt diferents. Ens en podríeu posar exemples?

B.P: Jo no escoltaria **Justin Bieber**, per exemple, i ella sí.

M.V: També m'agrada la música electrònica d'**US3** o **Nirvana**, que són d'un altre món, molt allunyat de **Silvio Rodríguez**. El meu pare posava **Franco Battiato**, **Enya**, **Víctor Manuel** i **Ana Belén**? Jo

escolto tot tipus de música, però soc d'una altra època, més contemporània i moderna.

B.P: Tots dos hem escoltat molta música, ella d'uns estils i jo d'uns altres. Però a l'hora de fer la nostra música això té una rellevància relativa. Les nostres influències les portem de manera inconscient a la motxilla i, a l'hora de fer una cançó, no hi pensem. Quan ella va gravar 'Dona peix?', dubte molt que pensés en cap referent. Quan jo estic component una música penso en el text que tinc al davant i en el que n'emana musicalment. I encara hi ha un altre factor, relacionat amb la precarietat. Jo tinc una guitarra acústica i poc més en la meua vida. I tinc la tendència a compondre amb aquesta guitarra acústica.

M.V: Té una guitarra acústica però també té una personalitat molt forta. Quan escoltes com sona la seva guitarra ja saps que qui la toca no és altre que **Borja Penalba**. Jo he intentat cercar la meua nova veu en este estil i l'estic trobant!

Parlant de les influències: un dels artistes que versioneu és Lluís Llach. És un referent compartit?

M.V: Ara sí.

B.P: Fa uns anys ella no coneixia a fons l'obra de **Llach**, només les cançons mítiques. Però per mi **Llach** sempre ha estat allí, i s'encomana. I jo també he escoltat coses que si no fos per Mireia mai no hauria escoltat.

Mireia Vives i Borja Penalba Foto: Juan Miguel Morales

Heu gravat 'Criatura dolcíssima', sobre textos musicats del poeta Joan Fuster. Llach cantava 'jo t'intentava noms i altres carícies' i vosaltres heu recuperat l'original 'inventava'. Per què?

M.V: Ho hem fet conscientment.

B.P: La versió original havia de dir 'inventava' però el linotipista es va equivocar. Quan Joan Fuster va repassar les galeres va veure l'error i el va deixar perquè deia que podia tenir més interpretacions. Hem recuperat l'original perquè 'intentar' fonèticament no ens sonava tan bé. En vam parlar amb el director de la Casa Fuster, Salvador Ortells, i ens va donar la seua benedicció.

Fuster no és l'únic poeta que canteu.

B.P: No, n'hi ha molts. Joan Salvat-Papasseit, Joanjo Garcia, Roc Casagran, Maria Mercè Marçal, Rafeef Ziadah, David Caño?

M.V: Són poemes que ens agraden molt, com és el cas de Roc Casagran.

Cantar poemes també és una aposta estètica i una reivindicació cultural?

B.P: Nosaltres tenim musicats més de trenta poemes i això vol dir alguna cosa. Creiem en el lligam entre la música i la poesia, i també en la suma de les dues disciplines artístiques. Serveix de reivindicació d'eixos poetes i poetesses, perquè la música és un vehicle més fàcil per donar-los a conèixer que no pas anar a comprar-ne el poemari. I si algú va a una llibreria després, molt millor.

Cançons de fer camí és un treball multidisciplinar amb música, poesia? i també hi ha il·lustració!

M.V: Sí. Hem volgut il·lustrar cada cançó amb la feina d'algunes dibuixants dones que ens agradaven. I el resultat és molt interessant, perquè mostra com cadascuna ha interpretat els textos que els hem passat.

L'àlbum es presenta a més en un format especial: un disc il·lustrat.

M.V: Hem volgut fer un disc il·lustrat, que és una petita obra d'art.

Al final ha entrat una darrera cançó no prevista, 'Laura?', un tribut a la recentment desapareguda Laura Almerich.

B.P: Sí, és un homenatge que li hem volgut retre. La toco amb el seu acordió, que em va donar quan va plegar, i he fet una petita, però molt significativa, variació de temps verbal en la lletra de l'última estrofa. Abans de fer-ho, ho vaig demanar a **Lluís Llach**, i ell m'ho va autoritzar, si no, no m'hauria atrevit.

M.V: Jo no la coneixia. Treballar amb Borja m'ha permès entrar en contacte amb **Lluís Llach**, amb la Laura i amb molta gent que em quedava molt lluny del meu imaginari. I ara tot és possible. Estic molt agraïda.

És un agraïment compartit?

B.P: Sí, perquè també em sento molt agraït. Si la Mire no m'haguera espentat, segurament jo ja m'hauria retirat. Estic molt cansat. Amb ella tot és més fàcil. Ella sap treure de mi la cara menys fosca de la vida, perquè tinc una tendència natural cap a la foscor.

Ara per ara, però, has anunciat també un disc en solitari...

B.P: És un projecte puntual, la musicació d'un poemari d'un amic meu, Manu Marí, que ha faltat. Es dirà *Tavernàries* i descriu un univers que sento com a propi. El Manu me'l va enviar abans de publicar-lo però llavors jo no li vaig donar importància. Quan va morir, el vaig recuperar i va ser quan em va entrar amb molta força. Vaig veure que si el musicava, ho havia de fer com a projecte en solitari, perquè quan treballo amb Mire no només pense en mi, sinó en tots dos.

Mireia Vives i Borja Penalba Foto: Juan Miguel Morales